PHOBOS

NYHETSBLAD FOR ARES - *kun for medlemmer*

Nr. 57, onsdag 12. juni 1991

Redaksjonelt

Selv dere slappe menige Ares-medlemmer der ute (utenfor redaksjonens høy-kreative og intellektuelt-eleverte lune hule) har vel oppfattet at Norge banket spaghetti-spiserne et par ganger i fotball. Vi synes det som hendte i Stavanger og på Ullevål var så betydningsfullt at vi gjerne mimrer litt på lederplass i Phobos.

Av andre viktige ting nevner vi at Geir Aaslid hevder at han er i besittelse av en playtest-modul til Second Front (Europa, for de som ikke skjønte det), at Tomas H. Mørkrid skal opprette en fanklubb, at World in Flames fremdeles er et populært spill, og at redaksjonen fremdeles består av *Trond*, *Johannes* og *Jon*.

Hva mer? Jo - VI REGNER MED AT DU KOMMER PÅ ARCON???!! 21 - 23. JUNI. DE KLARER SIKKERT Å LAGE EN GLIMRENDE FESTIVAL UTEN DEG, MEN HUSK AT JO FLER SOM KOMMER, JO MER PENGER BLIR DET I KASSEN, SLIK AT KOMITE-MEDLEMMENE KAN FÅ SIN VELFORTJENTE TUR TIL RIO. MØT OPP! VI REGNER MED AT DET BLIR SOLID REKORD I ANTALL DELTAGERE I ÅR IGJEN.

Redaksjonen vurderer å ha egen stand på Arcon. Hvis du synes at det høres ut som en glimrende idé, så gi uttrykk for det. Neste Phobos kommer først etter Arcon, så det er best om du sender et personlig fan-brev til en av heltene i redaksjonen.

KOM PÅ ARCON 7 !

Kun forhåndspåmelding t.o.m. 15/6 !!

All nærmere info i FREMSKRITTSRAPPORT 2.

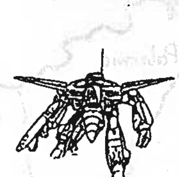

ARCON 7

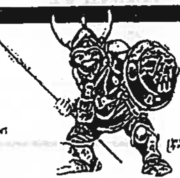

Oslo 21-23 juni

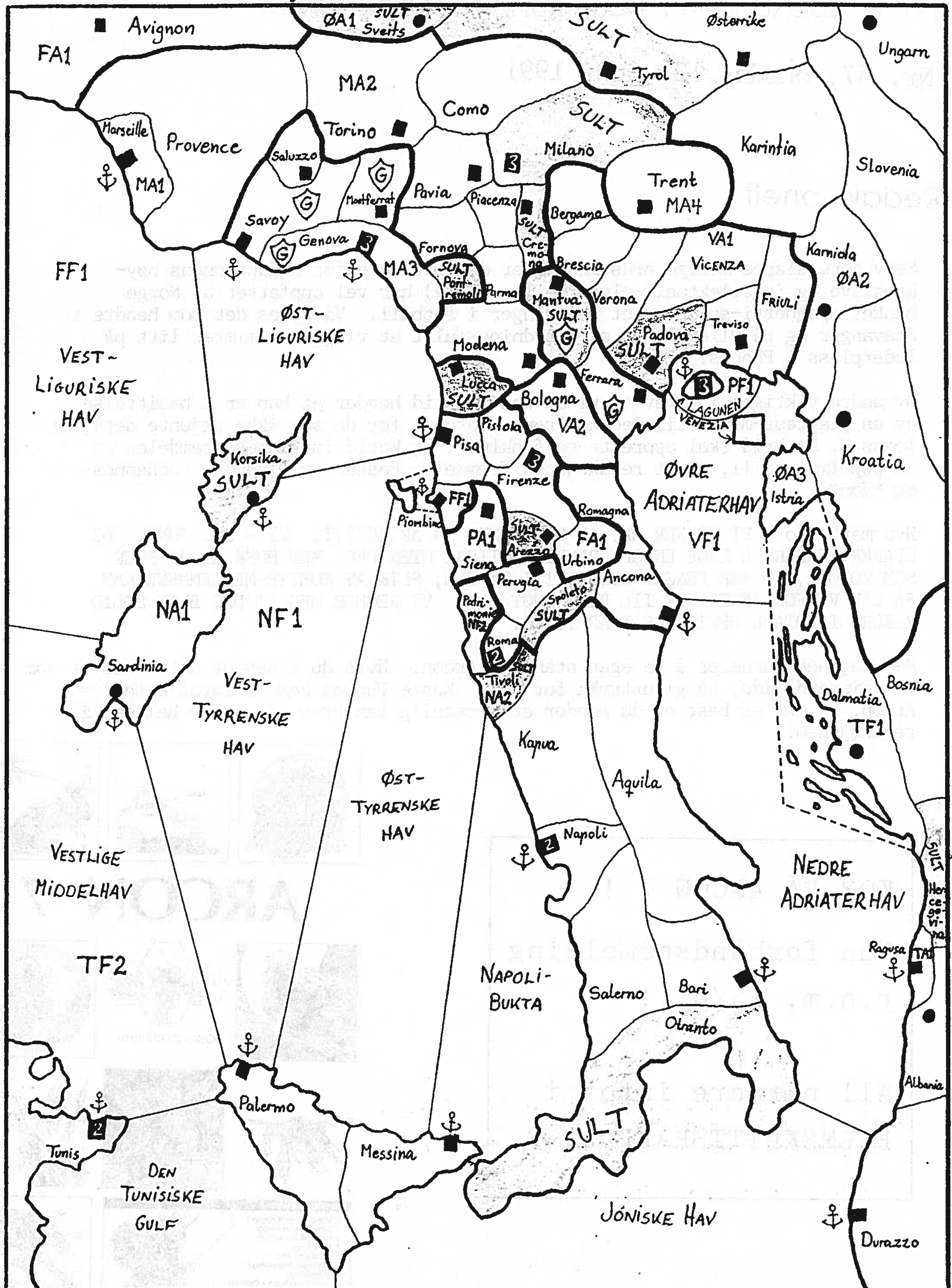
Innholdsfortegnelse:

FREMSKRITTSRAPPORT 2

Machiavelli

Play By Phobos

Machiavelli Play By Phobos

Utpå høsten 1454 var man gjest ved den franske kongens hoff i Avignon. Makan til sløv og uintelligent forsamling finnes det vel knapt. Kongen selv er et unikum av inkompetanse. Hans giddaløshet er i ferd med å koste ham hele det store kongeriket.

Marseille ble erobret uten motstand av den Milanesiske overløperbanden. Flåten som kunne hindret dette engasjerte seg i et håpløst felttog mot Korsika hvor de kjempet hele høsten mot en Napolitansk hær fra Sardinia uten at det førte til noe. Hæren i Sveits ble jaget ned på lavlandet av en Østerriksk armé støtten av Milano. Heldigvis lyktes ikke felttoget på Korsika, ellers ville nå det vest-Liguriske Hav vært dominert av den Tyrkiske flåten.

Tyrkeren tok ellers den Venetianske provinsen Dalmatia uten motstand og beleiret vekk den heltemodige garnisonen i Ragusa. Dette er hendelser som i høyeste grad bør bekymre den kristne verden. At kongen av Napoli så rolig kan se på at dette skjer får en til å spekulere på om han kansje har forlatt den rette vei.

Det er flere ting som tyder på at Napolitaneren lar kortsiktige verdslige gevinster gå foran den rette moral. Med sin nordlige armé har han falt inn i pavestaten i provinsen Tivoli. Samtidig har han med sin flåte i det øst-Tyrrenske Hav gjort landgang i Patrimoniet.

I sine åpenbare forsetter om å knuse den siste rest av paveverdigheten har napolitaneren støtte av en likeså verdslig Venetianer som vi jo alle vet lenge har pleiet nær kontakt med østens folk. Venetianeren har erobret Bologna nord i pavestaten. Men Venetianeren møter hard motstand fra flere hold og er nok ikke så sikker som han tror.

Paven har sendt sin mektige flåte nordover i Adriaterhavet og beskyttet av Gud skaper den nå panikk i Lagunen utenfor Venezia. Pavens armé i Siena har endelig overbevist innbyggerne her om at Pavens overhøyhet er den eneste rette.

Toscaneren som jo alltid har hatt store ambisjoner, er i maktbegjær og forvirring forledet til å hyle med ulvene mot paven. Fra sin hjemby Firenze har han sendt en ussel og skitten bande inn i provinsen Urbino for å herje og plyndre til innbyggerne i ren og skjær redsel anerkjenner hans rett til å styre der. At han vil tape på denne feige handlingen i det lange løp er åpenbart for alle utenom ham selv. Samtidig har hans flåte beleiret byen Piombino og med falske løfter og bestikkelser fått innbyggerne her til å åpne byportene for den verste plyndring den moderne verden har sett. Det skal ikke finnes en eneste jomfru igjen i byen etter "soldatenes" herjinger.

Den venezianske skjøgen som selger sin sjel for hva som helst, klarte å forsvare seg mot Østerrikerens inntrengen i Friuli, men Istria kunne hun ikke forsvare. Flåten måtte ut i øvre-Adriaterhevet for igjen å få kontrollen her. Så Østerrikeren ser nå endelig ut til å ville komme sin gode venn paven til unnsetning. Om det enn er for sent så er det ihvertfall en slags avlat for andre synder han har på samvittigheten Den skjendige alliansen med Milano mot franskmannen kan nok koste ham en plass blandt de evige himmelske skarer.

Den onde selv, Milaneseren, fortsetter å vokse som en ondartet byll i nord-Italia. Trent har måttet underkaste seg. Genova er nå truet, men forsvarer seg tappert i sin stolte by. La Gud stå dem bi i deres hellige kamp mot satans yngel.

I KRIGENS FOTSPOR

Med krigen følger sulten og nøden. I følgende provinser har jeg fra sikre kilder blitt fortalt at sulten herjer, ofte i kjølvannet av soldatenes herjinger og statenes fordringer fra bøndene i sin vanvittige krigføring; Sveits, Tyrol, Milano, Cremona, Pontremoli, Mantua, Padova, Lucca Korsika, Arezzo, Spoleto, Tivoli, Hercegovina og Otranto.

Men med krigen følger også en oppblomstring i handelen som hjelper på de mange statenes pressede økonomi. Mer skatter fra borgerskapet har vel aldri vært innkrevd i Italia noensinne. La oss håpe at dette kan åpne øynene på de som styrer og la dem se at det de allerede har er verdifullt nok.

hilsen Hermann den Mørke
(tidligere Venetiansk og Milanesisk historiker, nå mer kristen og Fransk historiker)

Neste trekkfrist er TORSDAG 4.juli !!!!!!!

Da skal du sende inn hvor du bygger og flytt for vårtrekket 1455.

Total inntekt før vedlikehold og kjøp av brikker er gitt nedenfor.

Pavestaten 17d. Milano 24d. Østerrike 15d. Frankrike 10d. Venezia 27d. Firenze 21d. Napoli 24d. Tyrkia 25d. (Innregnet forrige års overskudd

SIRKUS

Historien om RAGNAR FILLE (Sten Hugo Hiller) sin STORE kjærlighet og store tragedie (som fikk ham til å ende opp i KIDDUR, hvor han så den fryktelige forestillingen med DRAGESTAVENE og sluttet seg til De Flygende Fyrene igjen). Dette er en meget TRIST historie!

Hennes hår var som en gyllen flom. Når hun lo trillet tonene ut av hennes munn som en frisk fjellbekk. Han hadde gitt henne et gult sjal etter en av forestillingene. Hun hadde kokketert med dette foran sine venninner og kalt ham "min egen drømmeprins". Hver kveld hadde hun stått litt til siden blandt publikum og sett på ham (han kunne se henne tydelig i det gule sjalet). Etter forestillingene hadde hun vist ham byen og funnet stadig nye kjærlighetsreir til dem.

Han hadde vært lykkelig og han hadde opptrådt bedre enn noensinne. Men noe hadde fått ham til å forlate henne. Hun kunne ikke tenke seg å leve langs landeveien og han hadde ikke vært mann nok for å ta en avgjørelse om å bli i byen. Sikkert kunne han ha livberget seg der, men en form for rastløshet hadde drevet ham ut av byen og ut av hennes armer.

Kansje var det redsel for å binde seg. Kansje var det hans brutale oppvekst som rett og slett gjorde ham uskikket til den ekte kjærligheten.

Nå var lengselen blitt for sterk. De var på vei mot Lissabom, utgangspunktet for turnéen, da han bestemte seg for å vende tilbake. De hadde turnert i snart ett år nå og det var hele fire måneder siden de forlot Fanur og han så henne sist. Han bestemte seg for å vende tilbake til henne, men han turte ikke å innformere de andre i truppen om sin beslutning. En mørk natt i et skogholt midveis mellom Mermedon og Lissabom snek han seg avgårde med sine få eiendeler og truppens penger.

Med angsten prustende i nakken løp han hele natten. Det var forferdelig, men han kjente følelsen fra tidligere tyverier og følte seg på en måte fri igjen også. Nok en gang var han alene og seg selv; tyvaktig, på flukt og jaktende på en fjern drøm, et ideal som nå syntes å ha fått form. Han så henne for seg der han løp; gyllen, frisk i kinnene og ungpikespenstig i kroppen. I grålysningen løp han fremdeles og gråt fordi han var sliten og fordi han var lykkelig.

Han brukte to måneder på veien til Fanur. Han rakk å holde et par soloforestillinger på veien, men gjorde det ikke særlig bra. Når han så Fanur igjen var det som om ingen tid var gått i det hele tatt siden han forlot den. Han hadde nesten ventet å se henne komme løpende mot seg. Hun kom ikke løpende mot ham, men han fant henne. Hun virket glad med det samme, men så fikk hun et reddsomt om bekymret utrykk i ansiktet. Da han ville omfavne henne vred hun seg unna og løp inn. Hun kom ut igjen med sjalet han hadde gitt henne. Her er sjalet, sa hun -jeg fortjener det ikke. Han stod uforstående til dette.

Jeg har ikke ventet på deg, Ragnar, sa hun -jeg trodde du aldri ville vende tilbake. Jeg trodde at dine løfter om å vende tilbake kun var noe du sa for å gjøre avskjeden mindre smertefull.

Jammen...det var jo slik! Det var jo derfor jeg sa det, kom det fra Ragnar -men jeg kom tilbake likevel. Jeg lengtet slik etter deg at jeg ikke kunne fortsette!

Hun ristet på hodet. Jeg er forlovet med Burre nå, sa hun -du husker Burre, gjør du vel? Han er hyggelig. Han har vært snill mot meg. Jeg er glad i ham. Svært glad i ham,sa hun og så ham rett inn i øynene. Han skjønte. De hadde ikke så mye mer å snakke om. Han klarte ikke å snakke med henne. Den elven som nå flommet over i ham og sprengte alle demninger var en vill elv som rev mye rart med seg. Det var som å få slitt et helt livs håp og mening i stykker. Han var ødelagt. Han slang rundt i byen uten mål og mening helt til Burre en dag plukket ham opp og forklarte ham at dette ikke var bra hverken for ham eller for Madriala. Burre fikk sendt ham avgårde med en trupp "skuespillere".

Og med denne truppen kom så Ragnar Fille til Kaiida-provinsen i **Det Storbabelske Kongedømme** uten å vite at "De Flygende Fyrene" også hadde krysset "Den Ufullstendige Visdommens Fjell" over til Kaiida.

Han var med på en forestilling i den nordligste byen; Fritti. Så forlot han denne truppen for å "søke ensomheten i fjellene" som han sa. Han gjorde avtale med dem om å møte dem igjen i Kiddur, provinshovedstaden.

I fjellene kom han over Gulla på en seter. Hun var blond og ung og minnet ham om Madriala. Og hun var full av ungdomelig beundring over hans dypsinn og bereiste vesen. Han fant en slags trøst i henne og lot henne bli med da hun ba om det. De dro til Kiddur, men kom altfor sent til å slutte seg til den nye truppen hans igjen. De var seilt sin vei.

Så ble Ragnar og Gulla i Kiddur.

SIRKUS

FORTSETTELSE, TO TIDLIGERE REFERATER i PHOBOS AV TOMAS H. MØRKRID

ET FABULERINGSPILL FRA FABELFABRIKKEN!

...EN SAGA i FANTASIVERDENEN AUROMA.

Etter at våre gode (og noe naive) venner hadde holdt sin vellykkede forestilling på torget i den lille byen Kala, ble de dratt inn i planleggingen av opprøret mot Storkongedømmet. Deres nye og noe fanatiske "venner" var besatt av tanken om å løsrive utkantprovinsen Kaiida fra Storkongedømmet og slutte seg til Folkerepublikken Babel.

For femten år siden ble det utkjempet en stor borgerkrig i den Babelske stormakten. Denne borgerkrigen var resultatet av den gamle storkongens maktoverdragelse til en storguvernør da han trakk seg tilbake istedet for til en av de kongelige arvinger. De kongelige gjorde opprør og en bitter strid fulgte, med det til følge at de fleste av nabostatene falt inn i utkantene av det store riket. For at ikke den Babelske stormakten skulle gå helt i oppløsning ble en fredsavtale inngått med oppdeling av riket som resultat. Slik oppsto "DEN STORBABELSKE FOLKEREPUBLIKKEN" og "STORKONGEDØMMET BABEL". Begge disse rikene har Babel som hovedstad. Byen er delt av en kraftig mur som ble reist fem år etter delingen.

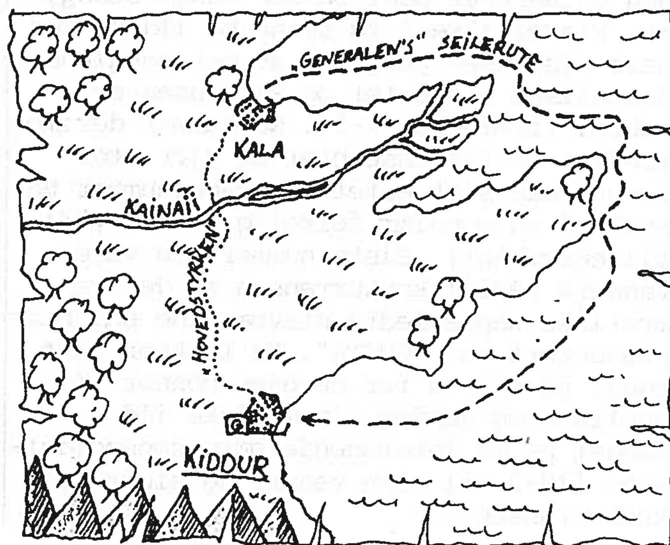
Våre venner Nicolass, Igår, Pedro og Fandar er nå på vei til provinshovedstaden Kiddur hvor det finnes en garnison med 300 soldater. De reiser sammen med opprørernes hovedstyrke som består av Sersjanten, åtte "soldater" og de tre mennene med ildstavene: Don Frederiko, Sullem Snake og Rabbal Huddin (mystikeren). I båten som ble beslaglagt etter mordet på den nye garnisonkommandanten er "Generalen" på vei med fem våpenføre menn (deriblant vår venn Fritjof Fisse).

På veien gjør soldatene sitt beste for å verve nye frivillige til opprøret. Oppslutningen er kansje ikke så betryggende for våre venner, men det er ihvertfall 12 menn til som slutter seg til selskapet etterhvert. Blandt disse er det en ung mann som kaller seg Krøll Jøstian og rir inn i leiren en kveld på sin ku. Han forteller at kua heter "Drølba" og er en gave fra hans mor og skal følge ham på hans leting etter den store kjærligheten. "Den store kjærligheten" heter Gulla og er en blond pike som har sviktet ham til fordel for en slubbert ved navn Ragnar. Da Krøll får høre om våre venners bedrifter presenterer han seg straks som skuespiller han også og slår følge med dem mot Kiddur. Senere slår en mann ved navn Pol Trohopp seg sammen med dem også. Han er sverdsluker og flammeblåser sier han og påstår hardnakket at enhver forestilling blir bedre når han er med. Han er blitt oppbragt av to soldater og er med det vervet som frivillig til opprøret.

Denne lille flokken på nesten tredve mann nærmer seg altså Kiddur. Garnisonen har flere og veltrente soldater, javel, men våre venner har jo overraskelsesmomentet og ildstavene på sin side...

Før de entret byen tok de av inn i et skogholt slik at de nye frivillige skulle få en demonstrasjon av hvilke krefter de hadde på sin side. De holdt på å starte en større skogbrann, men var ellers fornøyd med resultatet. Flere av de nye ble så redde at de gjemte seg under nærmeste gresstue, noen av dem fikk en besynderlig rank holdning og stinket mistenkelig etterpå. Våre venner smilte overmodig av disse scenene selv om minnet om deres egen reaksjon nok lurte i bakhodet.

Inne i Kiddur beveget de seg i små grupper til det avtalte vertshuset og tok inn der. Ingen fikk gå ut bortsett fra de som var utsett til å sjekke forholdene. Blandt disse var Nicolass som nå ble sett på som en av lederne bak opprøret. De fant raskt ut at et "ensemble" var kommet til byen for å underholde garnisonen. De skulle ha forestilling samme kveld. Nicolass, Sersjanten og Sullem fikk da den idé å skulle utfordre dette ensemblet til kappestrid. Ensemblet som gjestet borgermesteren i byen tok imot utfordringen under megen kremting og undertrykt sinne. De hadde nok ikke ventet å bli konfrontert med utfordringer fra lokale bondetamper, bare det å bli utfordret på denne måten gikk på deres kunstneriske ære løs. Programmet skulle bestå av fire innslag fra hver gruppe og avholdes på ensemblet sin scene på torget ved havnen.

SIRKUS "En by i opprør"
(oppreisten i Kiddur og Republikkrådet)

fortsettelse fra forrige side av sagaen fra fantasiverdenen AUROMA

Nå gjorde uheldige omstendigheter at Igår var indisponert på grunn av matforgiftning og ikke kunne opptre. Pedro kunne heller ikke opptre siden han hadde falt ned fra vognen i morgentimene og vrikket hånden. Fandar sin kvinnelige assistentape var deprimert og derfor turte heller ikke Fandar å opptre. Nicolass tok alt dette som enhver annen ville oppfattet som et felles komplott mot sin personlige prestisje, med stor ro. Han ga Krøll og Pol sjansen til å opptre og tenkte med seg selv at han nok skulle klare å hale i land forestillingen selv. Dessuten var det jo ikke selve opptredenen som var viktig, men at de tre med ildstavene fikk sjansen til å konsentrere seg og sende sin dødbringende magiske ild mot den delen av publikum som bestod av garnisonens soldater.

Forestillingen startet med at Krøll jorde sin inntreden på kuen Drølba og fortalte vitser mens han sjonglerte med ost. Det var patetisk å se og Nicolass begynte å kaldsvette når han hørte ensemblets scenearbeidere le hånlig. Så kom en fra ensemblet med et utsøkt hundenummer som fremkalte den første virkelige applausen. Dernest fulgte Nicolass med sin Rufers (den dresserte hunden) som syklet på line og sjonglerte med fakler mens Rufers ulte (sang). Det virket som om Rufers skjønte alvoret i situasjonen for den ulte som den aldri hadde gjort før. Borgermesterfruen med venninder som satt på første benk, ble rørt inntil snufsestadiet av de såre hundeklynkene og applauderte energisk da nummeret sluttet med at Nicolass stupte i vanntønnen. (1-1). Nå kom et akrobatisk gymnastikk-nummer fra ensemblet,men utøveren var svært uheldig og falt ned. Han ble båret ut. Inn kom så Pol med sitt sverd og ild-nummer. Han balanserer pent på sin lange stang, men klarer ikke å få sving på ilden. Det hele mislykkes på grunn av det manglende dramatiske elementet og applausen er laber. (fremdeles 1-1). Nå kommer derimot tredjemann fra ensemblet og gjør stor furore med sitt estetiske dansenummer basert på en populær folkelig fabel. (2-1 til ensemblet). Siste nummer fra våre venners hånd i konkurransen er de tre mystiske kappekledte stavbærerne som blir presentert som "GUTTA". De tråkker litt rundt på scenen før de gjør honnør til publikum og sender sin magiske ild i fanget på de intetanende garnisonssoldatene. (10-2 til våre venner og slutt på konkurransen).

Fra Don Frederikos stav skyter det ut en ødeleggende ildsøyle,det samme kommer fra Sullem Snake sin stav, men Rabbal Huddin blir overmannet av de enorme destruktive kreftene som er gjemt i hans stav og sprenger seg selv i luften.

Et øyeblikk er det som om tiden er frosset fast idet alt stivner til i sjokk. Så er det som om kaos inntreffer med et lyn. Publikum er i fuøllstendig opprør og løper til alle kanter. De av opprørerne som har tatt oppstilling bak publikum blir rent overende av en panisk folkemengde. Don og Sullem bruker igjen sine ildstaver. Don klarer ikke å konsentrere seg godt nok i kaoset og klarer ikke å frigjøre de magiske kreftene i sin stav. Sullem frigjør sine magiske krefter, men mister kontrollen og sprenger seg selv i luften i et inferno av ild.

Hva som senere skjedde skal vi hoppe lett over her. Nok er det å si at Nicolass rømte med sin okse og vogn da han ante at garnisonen ikke var så hardt rammet som forventet. Igår våknet til dyst og sammen klarte de å slå seg ut gjennom byporten. Der fikk de se store deler av garnisonen på vill flukt og fattet nytt mot. De bandt opp oksen og kjempet til seg kontrollen over porttårnet. Derifra beskjøt de så garnisonen med ildpiler. Samtidig klarte en håndfull opprørere å holde stand og jage soldatene på flukt fra torget takket være Don sin innsats med ildstaven. Blandt de overlevende av disse opprørerne var Pol og Krøll.

Folk sprang gjennom gatene og hylte og slo på hva som helst, men mørket falt på og det ble etterhvert stille. Nå samlet opprørerne seg og rettet det avgjørende slag mot garnisonen. Det forgikk ved at de stormet porten som ble åpnet før de rakk frem og de ble tatt imot av underbefal Komsom og ønsket velkommen som befriere av byen. Garnisonen ble nå satt under kommando av "Generalen" som hadde nådd frem til byen like før stormangrepet (tidsnok til å stoppe skipene til sirkusensemblet).

Dagen etter ble de så møtt av en delegasjon med borgermesteren i spissen som ønsket dem og det nye styret velkommen til byen. Man opprettet under hurrarop et "Republikkråd" som skulle styre byen i tiden som kom. Det rådet bestod blandt andre av borgermesteren, Don Frederiko, Generalen og Nicolass.

Våre venner fikk alle praktfulle boliger etter "de feige kongevennene" og levde det søte liv i to måneder inntil en båt løp inn på havnen med ryktet om"store skip på vei".

fortsettes ?

FANTASI OG SIMULERING

Det er ikke så liten innflytelse som kan spores fra simuleringsspill til litteratur (noe mindre til film). Blant annet er det en rekke forfattere som har tatt med rollespill og krigsspill som innslag i skjønnlitterære beretninger fra vår egen tid og verden. Kanskje er det et sammentreff at det var den britiske forfatteren H.G. Wells som laget noen av de første reglene som dekket spilling med militære miniatyrer, "Little Wars". Men det virker ikke desto mindre noe påfallende, når man vet at de mest anerkjente tidlige reglene for spilling med marineminiatyrer ble laget av fantasy- og science fiction-forfatteren Fletcher Pratt og vennene hans. Nå er det vel ikke så urimelig å se en psykologisk sammenheng mellom forfatterskap, som går ut på å styre skjebnen til en rekke personer, og simuleringsspill, der man later som om man direkte kontrollerer krig og andre dramatiske hendelser.

I nyere tid er sammenhengen mellom spill og skjønnlitteratur blitt mest direkte i en rekke science fiction og fantasi-bøker; her er det (nok en gang) greiest å se på virkningene av *Dungeons & Dragons*. En rekke (for ikke å si de fleste) fantasy-forfattere på 80-tallet lot til å ha spilt, og være mer eller mindre påvirket av, D&D. Dette kan være alt fra mer eller mindre naiv plagiering av spillscenarioer som skjønnlitteratur, til temmelig bar og vellykkede saker. For å ta noen av de mer tvilsomme tingene først: Det finnes, rent bortsett fra de TSR-produktene vi var innom sist, en rekke forfattere som trodde at D&D-oppblomstringen ville føre til at fantasy der hovedpersonene selv var spillere, som så ble implisert i fantastiske begivenheter, ble svært salgbar. Dette har bare delvis slått til: Det mest kommersielt vellykkede eksemplet er utvilsomt Joel Rosenbergs *Guardians of the Flame*-serie; denne har imidlertid kommet stadig sjeldnere de siste år, så det kan hende at den helt store salgssuksessen er uteblitt.

Som fantastisk litteratur er denne serien nokså middels, selv om en del greie poenger ligger i konflikten mellom rollespillernes forventninger og virkeligheten i den magibrukende verdenen de blir kidnappet til. Enda mer usikkert er det nok hvordan det har gått med David Bischoffs serie *"The Gaming Magi"* (og sistnevnte er ikke trykkleif, men derimot flertall av ordet "Magus"). Denne begynte riktig friskt for en fem-seks år siden, men stoppet etter to-tre bind. Det finnes en del andre, enda dårligere eksempler -- mange av dem typisk utgitt av TSR, men egentlig fra de fleste amerikanske, og noen britiske, forlag.

Så har vi de bøkene der man bare kan utlede at forfatteren har spilt D&D, eller ihvertfall kjenner til den måten å beskrive en fantasiverden på. Her er det selvsagt ikke alltid like lett å bevise at det er rollespillene som har vært inspiraajonen. Dette dels fordi rollespilldesignere selv har rappet friskt og freidig fra den fantastiske litteraturen; dels fordi de samme ideene kan dukke opp uavhengig av hverandre. Men et trygt gjett er at (A)D&D var såpass innarbeidet i amerikansk populærkultur de siste ti-femten årene, at det skal godt gjøres å drive med fantasy i Statene, uten å ha vært borti rollespill. Dette har gitt seg tydelige utslag hos så populære fantasister som Elizabeth Moon, Raymond Feist og Steven Brust. Mer om dette i neste PHOBOS.

- Johannes H. Berg

